

DESIRE®

A romantic scene from a book cover. A man with dark hair and a beard, wearing a light blue button-down shirt, is leaning over a woman with long reddish-brown hair. They are lying on a bed with white linens. The man is looking down at the woman, who is looking up at him with a slight smile. The lighting is soft and intimate. The background is a dark red color.

Karen Boothová
Popelka
z New Yorku

 HARLEQUIN®

KAREN BOOTHOVÁ

POPELKA
Z NEW YORKU

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

o překvapení není v mých srpnových příbězích nouze. Tak například hrdinka povídky Popelka z New Yorku se ze dne na den ocitne v té nejprivilegovanější newyorské společnosti. Zdědit miliony asi není špatné překvapení, ale jako všechno i to má své stinné stránky. V romanci Kráska na jednu noc zase čeká pořádné překvapení notorického plejboje, když zjistí, že strávil noc plnou vášně se sestrou svého nejlepšího přítele. Georgia z Popletených zásnub se zase dozví, že ji nečeká převzetí rodinného impéria, ale naopak svatba s mužem, kterého jí vybral panovačný otec.

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Karen Boothová

**POPELKA
Z NEW YORKU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Cinderella Seduction

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2019 by Karen Booth
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5154-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5155-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5156-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Místnost byla zatemněná a bylo v ní dokonalé ticho, až na vyzvánění mobilního telefonu, který patřil Danielu Stoneovi. Převalil se v posteli a poslepu šátral po tom otravném zařízení. Ani se neobtěžoval zkontrolovat, kdo mu volá. Navzdory pětihodinovému časovému rozdílu mezi Londýnem a New Yorkem, o kterém jeho matka dobře věděla, ji nikdy nenapadlo, že by mohla možná volat v nevhodnou hodinu.

„Zatraceně, je pět čtyřicet devět,“ zachraptěl a vytáhl se do sedu. Pak rozsvítil a v jasném světle několikrát bolestivě zamrkal. „Co máš tak důležitého?“

Bylo druhého dubna, takže v tuto hodinu panovala venku ještě úplná tma. Jeho tři psi, Mandy, Buck a Jolly, nezvrúšeně spali v nohách postele.

„Podíváš se dnes na ty prostory pro nový obchod?“

Jeho matka nikdy zbytečně neplýtvala slovy. Byla taková odjakživa, ale od té doby, co zemřel jeho bratr William, bylo téměř nemožné ji něčím uspokojit.

„V devět mám schůzku s makléřkou. Budu si prohlížet dvě nemovitosti. Doufám, že budou vhodné.“

To byla ovšem lež. Ve skutečnosti nedoufal, ale musel tuhle šarádu hrát. Byl to jeho nápad, aby se uskutečnil dlouholetý sen jeho matky a našly se v New Yorku prostory pro Stone's, známý rodinný řetězec obchodních domů, který byl v Británii nespírně úspěšný. Takový pokrok by ji snad konečně mohl udělat šťastnou. Zatím ale celý ten projekt jen prohluboval pochybnosti, které o svém počínání Daniel

měl. Už byl na Manhattanu tři týdny, ale pořád měl prázdné ruce.

„Zavoláš mi pak?“ zeptala se.

„Už jsem to někdy neudělal?“ Danielovi se vůbec nezamlouvalo, že v něj má pořád tak malou důvěru. Pracoval pro rodinnou firmu celý svůj dospělý život, ale vždycky hrál druhé housle vedle svého bratra. To se změnilo před rokem, kdy Williamův Aston Martin najel na olejovou skvrnu, dostal se do smyku, prorazil zábradlí na mostě a spadl do hlubiny pod ním. Rodina Stoneových utrpěla už mnoho tragédií, ale tato ji zasáhla obzvlášť tvrdě. Danielův otec teď utrácel nemalou část rodinného jmění tím, že se plavil kolem světa. Žádná loď mu nebyla dost rychlá, žádný oceán dost nebezpečný. Momentálně byl někde u západní Afriky. Jeho matka nový koníček svého manžela nesnášela a mstila se mu neuváženými postupy v rodinném podnikání. Daniel měl někdy pocit, že je musí oba hlídat, což byla poněkud nespravedlivá pozice už vzhledem k tomu, že od něj očekávali, že jim teprve musí dokázat svou cenu.

„Doufám, že jsi připravený na večerní módní přehlídku v Empire State,“ podotkla jeho matka. Chovala se, jako by ho neustále musela vést.

„Samozejmě.“

„Bereš někoho s sebou?“

„Měl jsem moc práce.“ Daniel nebyl v New Yorku kvůli tomu, aby si tady dělal přátele... a už vůbec ne, aby si s někým začínal. Ženy celý život jen komplikovaly. Ne. Byl tady, aby dokázal svým rodičům, že drží podnikání pevně v rukou. Nastal čas, aby odešli do důchodu. Jistě, William byl možná zlatý hoch, ale Daniel odmítal být černou ovčí jen proto, že tu noc s bratrem havarovali.

„Takže to беру jako ne. A teď mi, prosím tě, řekni, že si pamatuješ, co bude tento večer nejdůležitější.“

„Seženu Noru Bradfordovou a přesvědčím ji, aby navrhovala exkluzivně pro Stone's.“

„Ani nemůžu dostatečně zdůraznit, jak je to důležité. S tou Edenovou si neprokázala dobrou službu. U ní navrhuje pro druhořadý obchodní řetězec. Na něco takového je příliš talentovaná.“

Daniel se musel kousnout do jazyka. Neuvědomil si, že matka stále ještě nezakopala s rodinou Edenových válečnou sekýru. Kdyby to věděl, doporučil by jinou návrhářku. „Není to druhořadý řetězec. Viděl jsem to tam.“

„Mýlíš se. A víš, jak jsem Victorii Edenovou neměla ráda. Ta ženská byla pomstychtivá.“

Victoria Edenová, zakladatelka značky Eden's, nevědomky pomohla před lety jeho matce s rozjezdem podnikání, když ji přijala jako ředitelku svého vlajkového obchodu na Manhattanu. Obchody Eden's byly po celém světě, zatímco Stone's, řetězec založený jeho prarodiči, umíral na úbytě. Jeho matka se v New Yorku snažila odhalit tajemství úspěchu Eden's. Když na to Victoria přišla, nejenže jeho matku na hodinu vyhodila, ale ještě se snažila vypořádat s jeho rodinou tím, že přesvědčovala dodavatele, aby se Stone's přestali spolupracovat. Jejich firmu to téměř položilo a mezi dvěma rodinami se rozhořel boj. „Vím to.“

„Náš průnik do New Yorku má za cíl zničit Eden's. Jsem jen smutná z toho, že u toho není William.“

Daniel klesl na postel. Jolly, fenka anglického buldočka, která patřovala jeho bratřovi, se mu přitulila k boku. Daniel ji poškrábal mezi ušima, ale ona na něj zavrčela. Někdy ho těžko snášela, pravděpodobně si i ona myslí, že se Williamovi prostě nevyrovná. „Naší nejlepší strategií je zůstat za všech okolností sví. A pak ať přežijí nejsilnější,“ podotkl mírně.

„Ty tři Edenovy nejsou žádná konkurence. Nemají o vedení obchodního domu ani ponětí. Jedna z nich prožila celý svůj život v Jižní Francii, kde si válela šunky a nic nedělala.“

Daniel si stiskl můstek nosu. „Musím jít vyvenčit psy. Zavolám ti pak.“

Daniel se rozloučil a přesunul se do kuchyně, aby si udělal čaj. Pak šel do obývacího pokoje a díval se z okna, jak se slunce objevuje nad obzorem a osvětluje zeleň Central Parku. Tohle byl výhled za milion dolarů, o takovém mohla většina lidí jen snít. Ale přesto mu tady něco chybělo... nejspíš Londýn. S touto ne skutečně rušnou metropolí a jejími luxusními mrakodrapy ho nic nespojovalo. Čím dřív najde prostory pro Stone's, vyškolený personál a tak dále, tím dřív bude moci zamířit zpět do Anglie a zabývat se svou vlastní budoucností.

Emma Stewartová se toho dne už popáté dívala do zrcadla, prohlížela se od hlavy k patě a přemýšlela, jestli je její oblečení na večerní přehlídku v Empire State dost šik. Ten model byl zcela jistě lichotivý, vkusný a bylo na něm vidět, že je to zakázková práce, nikoli konfekce. Středně šedá látka nádherně splývala a boty od Manolo Blahnika k ní dokonale ladily. Sama by netušila, jaké si má koupit, v tom jí ale poradila její nevlastní sestra Sophie. Emma viděla, že její vzhled odpovídá zastávané pozici v Eden's. Ale nezanikne v místnosti plné návrhářů, celebrit, módních žurnalistů a modelek? To samozřejmě nemůže vědět dopředu. Emma se naposledy skepticky otočila kolem dokola před zrcadlem, vzala do hrsti své dlouhé hnědé vlasy a druhou rukou si rozeplula zip. Bude to prostě mu set stačit. A navíc... šedou prostě nosila ráda. Jednoho dne se možná stane smělejší a víc sexy verzí Emmy Stewartové, ale dnes ještě ne. Dnes na to ještě není připravená.

Vůbec nezáleží na tom, že teď vlastní jmění v hodnotě miliardy dolarů, nádherný byt nad Central Parkem a je jednou z ředitelek největšího obchodního řetězce ve městě. Před třemi měsíci měla na účtu čtyřiatřicet dolarů, pronajatý jednopokojový ošuntělý byt v New Jersey a pracovala jako účetní v malé neznámé firmičce. V šatech, které by na ni poutaly příliš mnoho

pozornosti, by se necítila dobře hlavně proto, že nikdy dřív v centru pozornosti nebývala.

Nacpala šaty do plastového pytle, v němž si je chtěla vzít do práce. Spolu se svými nevlastními sestrami, Mindy a Sophií, se připraví společně v Eden's. Sophie domluvila kadeřníka a kosmetičku, což bylo moc dobře, protože Emma dnes ráno neměla čas ani na jedno z toho. A věděla, že jestli okamžitě nevypadne ze dveří, přijde pozdě.

Rychle si svázala vlasy do ohonu, natřela se jen krémem proti slunci, nanesla si na řasy trochu řasenky a na rty balzám. Byla oblečená do práce v černých kalhotách a hedvábné halence v barvě královské modři. Boty od Blahnika si ale obula hned. Na chodbě čekala na výtah a v duchu si procházela pracovní den, který byl před ní. V Eden's byla už tři měsíce a nebylo to o nic snadnější než na začátku.

Celá ta historie byla dost... bizarní. Začalo to koncem prosince, kdy byla Emma povolána ke čtení poslední vůle Victorie Edenové. Emma znala Victorii Edenovou pouze jako babičku svých sestřenic a majitelku Eden's, největšího obchodního řetězce ve městě. Ukázalo se však, že Victoria Edenová byla i Emmina babička. Emmina matka měla před sedmadvaceti lety aférku s manželem své sestry. Všichni to drželi v tajnosti, obzvlášť před Emmou. Ale Victoria Edenová otevřela tuto pandorinu skříňku, když své třetí vnučce, o níž dosud nikdo nevěděl, zanechala třetinu svého impéria. Další dvě třetiny připadly Sophii a Mindy Edenovým, ženám, o nichž si Emma vždycky myslela, že jsou to její sestřenice. Najednou z nich ale byly nevlastní sestry. Emma si nebyla jistá, co s tím. Vyrůstala jako jedináček. Vždycky chtěla sourozence, ale tohle... tohle bylo příliš tuhé sousto na skousnutí.

Konečně výtah cinkl. Emma se zadívala na svoje boty, ale jak se dveře otevřely, uviděla i boty kohosi dalšího. Lesklé pánské polobotky, nad nimiž byly černé oblekové kalhoty na nemožně dlouhých nohou.

Následoval lem saka, pod nímž vykukovala bělostná košile natažená na širokých ramenou a všechno to bylo završeno hlavou s rozcuchanými hustými tmavohnědými vlasy, které si jejich majitel pokoušel prsty sčesat z čela. Na tohoto muže ve firmě ještě nenarazila.

Jeho ledově modré oči se srazily s jejími, ale neřekl ani slovo. Jen si odkašlal a přitiskl ruku ke dveřím výtahu, jako by je chtěl přidržet. Teprve v té chvíli si Emma uvědomila, že si ho dost nepatřičně prohlíží a že čeká příliš dlouho v otevřených dveřích. Rychle vstoupila dovnitř a začervenala se. „Omlouvám se. Dobré ráno. Jdu do práce. A myslím na hodně věcí.“ Trochu se zasmála, ale ten zvuk jí moc nevyšel. Muž, který se nad ní tyčil, nic neříkal. Jen si založil ruce na hrudníku a díval se přímo před sebe. „Taky jdete do práce?“ zeptala se.

Konečně se na ni podíval a krátce přikývl. „Ano.“

Proboha. Měl britský přízvuk. „Bydlíte už tady dlouho?“ Ona tu žila skoro dva měsíce, ale ještě skoro s nikým se neseznámila. Ne, že by to nezkoušela. Přinesla dýňové muffiny manželům, kteří se nastěhovali naproti ní. Připadali jí... pobavení. Emma si uvědomila svou tragickou chybu, jakmile jí ta žena se zdviženým obličím řekla: „Ach, jak milé. A domácí, to se podívejme.“ Měla raději přinést něco z *Dean&Delucca*. Příště to budou čokoládové lanýže a láhev šampaňského. Emma věděla, že se do tohoto vysokého světa nakonec dostane, jen bude muset trochu přemýšlet.

Ten muž mezitím potřásl hlavou. „Ne.“ Pak si prohrábl rukou vlasy a zadíval se opět na dveře.

Emmu napadlo dalších pět otázek. Jedna z nich byla, jestli by si k němu nemohla přičichnout zblízka. Jeho kolínská byla tak příjemná... teplá a dřevitá.

Bohužel se v tom okamžiku otevřely dveře, on ustoupil a napřáhl ruku. „Prosím,“ řekl.

Vzhledem k tomu, že na ni tak silně zapůsobil svými jednoslabičnými výrazy, nechtěla si Emma ani představovat, co by se s ní stalo, kdyby v její přítomnosti

nějakou náhodou pronesl celou větu. Prošla z výtahu směrem doprava a do hlavní haly, ale ten tajemný Brit zamířil opačným směrem, k podzemní garáži. Toužebně se za ním dívala, než jí zmizel z dohledu. Možná by mohla říct řidiči, aby na ni příště čekal tam. Takhle je klidně možné, že se míjí se zástupy přitažlivých mužů. Anebo by prostě měla jít do práce a přestat na přitažlivé muže myslet úplně. Její celá budoucnost byla v Eden's . O něčem takovém by si dříve nikdy ani nedovolila snít. Takže se teď nesmí ničím rozptylovat.

Po dvaceti minutách popojíždění manhattanskou dopravou ji konečně řidič vysadil u Eden's. Lizzie, recepční, na ni začala bleskově mluvit sotva vystoupila z výtahu. „Mindy a Sophie už na vás čekají u Sophie v kanceláři. Chtějí si promluvit o Empire State.“

Emma ze sebe vynutila úsměv. „Díky. Hned tam budu.“ Jen slyšela jméno té významné události a zneróvněla. Jejich babička tuto událost navštěvovala každý rok a dnes tam budou poprvé všechny tři sestry, Mindy, Sophie a Emma. Stanou se novými tvářemi obchodního značkového řetězce Eden's.

„Emmo, dobré ráno.“ Sophie vstala od stolu, přehodila si dlouhé rusé vlasy přes rameno a objala ji. Měla na sobě nádherné modré šaty s rudými lodičkami na jehlových podpatcích. Sophie byla ztělesněním dámy a vším, čím se Emma toužila jednoho dne stát.

„Ahoj, Em,“ zavolala na ni Mindy a bezostyšně si Emmu prohlížela od hlavy až k patě. Mindy měla na sobě švestkově modrou úzkou sukni a krátké béžové sáčko. Neměla tak úžasnou garderóbu jako Sophie, ale vypadala vždy bez poskrvny. „Vidím, že sis zase vzala černé kalhoty.“

„Spěchala jsem. Popadla jsem to, o čem jsem věděla, že je oukej.“ Emma si nesedla, jen se postavila k Sophiinmu stolu, protože tady nechtěla být dlouho.

„A tohle jsou tvoje šaty na večer?“ ukázala Mindy na vak, který Emma stále ještě držela v rukou.

„Hm. Ano.“

„Rády bychom ty šaty se Sophií viděly. Žádné tajnosti.“

Sophie přistoupila k Sophiinu věšáku, pověsila vak a rozeplula ho. Pak stiskla rty a připravovala se na to, co ty dvě asi reknou. Všechno ale od nich musela vzít jako férovou poznámku. Pracovaly v odvětví založeném na prvním dojmu a stylu a jí se ani v jednom nevedlo. Ale, a to bylo veliké *ale*, Sophie a Mindy vyrůstaly v domácnosti, kde nikdy nechyběly peníze a kde je každý povzbuzoval, aby se oblékaly, jak jen chtějí. Naproti tomu Emma si vždycky kupovala oblečení ve slevě a chválili ji za to, že příliš nevyčnívá.

„Tak co?“

Emma zvedla šaty a obrnila se proti tomu, co přijde.

„Tak to v žádném případě,“ řekla Mindy. „Jsou hrozný.“

Sophie vrhla na Mindy nesouhlasný pohled, znovu vstala od stolu a přispěchala k Emmě. „No, já nevím. Šedá je letos hodně moderní.“ Vzala lem šatů mezi prsty. „Myslím, že problém je spíš v tom, že to nejsou vlastně moc večerní šaty. A nejsou moc *zábavné*. A tohle má přitom být zábavný večer. Je to večer, aby člověk vynikl.“

A právě toho se Emma bála. „Není moje vina, že nestíhám držet krok se světem módy. Ještě před třemi měsíci jsme pracovala v účtárně a neměla jsem žádné peníze.“

„Víš ale, že o tomhle nesmíš nikomu nic říct,“ upozornila ji Sophie a přidržela si prst na rtech.

Jo, jasně. Rodinné legendy. Brzy poté, co byla Emma ustanovena dědičkou, si Mindy a Sophie vymyslely příběh, který měl vysvětlit Emminu nepřítomnost na veřejnosti a v životě rodiny Edenových. Nezasbíraly nemorální chování jejich otce, ale to, že Emma celý život žila s mizivými prostředky, zveřejnit nechtěly. Měly obavy, že něco takového by mohlo vrhnout špatné světlo na jejich babičku, a tím pádem i na celý obchod. Emma měla každému říkat, že strávila roky

mládí se soukromým učitelem ve Francii, pak se přestěhovala do Států a v tichosti nabývala finanční vzdělání. Nebylo to zase tak daleko od pravdy, až na to, že žila v New Jersey a učila se doma. Emma by s tou lží bojovala, ale na druhé straně i jí usnadňovala existenci v tomto světě peněz a moci. Byl to kousíček rodokmenu – a ona si vzala všechno, co se jí nabízelo.

„Neboj se. Nic neřeknu.“

„Každopádně, ty šaty... nepůjdou. Musíš si najít něco jiného.“ Mindy zkřížila nohy a netrpělivě kývala chodidlem.

„Mohla bych skočit dolů pro nějaký šperk, který by je oživil,“ navrhla Emma.

Sophie nakrčila obličej. „To asi nebude stačit.“

Emma se rozhodla, že už má dost. Nebude tady stát a snášet jejich kritiku a nechtěla před svými sestrami vypadat slabá. Stejně si pořád ještě nebyla jistá, jestli jim skutečně jde o její dobro. „Skočím si vybrat něco jiného. Určitě tady snad máme něco, co bude vhodné.“ S hlavou vysoko vztyčenou vyšla Emma do chodby, ale vůbec se necítila sebevědomě. Na to jí v žilách kolovalo až příliš mnoho rozpaků. Zavřela se do soukromí své kanceláře a zapnula světla. Tohle byla vlastně kancelář, kterou za svého života používala její babička. Pokaždé, když sem Emma vstoupila, připomněla si, co mohlo být, kdyby... Co kdyby se rodinné tajemství prozradilo v době, kdy ještě byla malá dívka? Měla by tak příležitost poznat svou babičku. A svého otce... Mohla by být úplně jiná! Mohla by být žena, která nemá problém vybrat si na večer, jako je ten dnešní, ty pravé šaty. Ale ne... tohle vše proklouzlo Emmě mezi prsty.

Sophie se objevila ve dveřích. „Můžu dovnitř?“

„Nechci z toho dělat velkou věc. Nějak to vyřeším.“ Emma si sedla do křesla za stůl a cítila se lépe, když mezi ní a její nevlastní sestrou stál velký kus nábytku.

„Já vím. Ale co kdybych šla s tebou?“

„Jsem dospělá. Umím si vybrat šaty.“ Emma

nechtěla znít, jako by se bránila. Pravda byla taková, že pomoc potřebovala. Potřebovala přinejmenším někoho, kdo by jí řekl, že nevypadá směšně.

Sophie se posadila do prázdného křesla. „Víš... když mě babička pozvala na tuhle akci poprvé, byla jsem úplná troska. Neměla jsem ponětí, co na sebe. Vážně jsem potřebovala babičku, aby mě... nasměrovala.“

„Ta tady ale už není, že?“ Emmě samotné se nelíbil tón, kterým promluvila, ale vycházel z velmi hlubokého místa, nad nímž neměla žádnou vládu.

„Není. A je mi to moc líto. Ale já bych ti ráda pomohla. Byla jsem na té akci už čtyřikrát. Můžu ti pomoci najít šaty, které budou *dokonalé*.“

Emma to nechtěla připustit, ale právě na tohle čekala: na ty nejmenší příležitosti. Na otevřené dveře. Kromě toho jí docházel čas. „Nevím, kdy budu mít čas. Mám toho hrozně moc a nerada dělám věci na poslední chvíli.“

Sophie se postavila. „S tím si nedělej starosti. Stejně musím zaběhnout do návrhářského oddělení. Něco tam vezmu a ty si z toho vybereš. Vyhovuje ti to tak?“

„Jen, prosím tě, nic okázalého. Nemám na to povahu.“

„Nemusíš být okázalá, ale měla bys zářit.“ Sophie se podívala na telefon, který vždycky držela v ruce. „Za dvě hodiny se můžeme potkat v soukromé převlékárně.“

Emma z toho neměla dobrý pocit, ale těžko mohla protestovat. Na večerní akci si rozhodně nemohla dovolit vypadat, jako by tam nepatřila. A zoufale se snažila přestat být tou příslovečnou rybou na suchu. „Budu tam.“